

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Tos/156/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010516
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1518010516.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šamka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda v trestnej veci odsúdeného S. Z. o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1Nt/15/2018 zo dňa 07.11.2018, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14.januára 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného S. Z., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava V napadnutým uznesením podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného S. Z. o povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 2T/37/2018.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený sťažnosť, ktorú odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu tak, že je presvedčený, že ním navrhnutý svedok W. F. potvrdí skutočnosť, že motorové vozidlo nešoféroval, ale len sedel a čakal v odstavenom aute na šoféra. Ku skutku sa pri výsluchu dňa 23.04.2018 priznal, nakoľko bol v zlom psychickom stave z dôvodu rodinnej tragédie. Výsluch nového svedka je práve tou novou skutočnosťou na základe ktorej by mal súd obnovu konania povoliť. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a sám rozhodol tak, že obnovu konania povolí.

Krajský súd v Bratislave ako nadriadený orgán podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým mohol sťažovateľ podať sťažnosť, ako aj konanie, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por., obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a.

Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno použiť len vo výnimočných prípadoch. Inštitút obnovy konania teda nie je ďalším riadnym opravným prostriedkom, v ktorom by odsúdený mohol žiadať len opätovné prehodnotenie už vykonaných dôkazov, respektíve aby sa súdy opätovne zaoberali jeho obhajobou, ktorá bola známa už v pôvodnom konaní. Ohľadne právoplatných súdnych rozhodnutí platí tzv. prezumpcia správnosti a zákonnosti, ktorá platí až dovtedy, kým takéto rozhodnutia nebudú v predpísanom konaní zrušené. Takýto zásah do právoplatných rozhodnutí súdov cestou mimoriadnych opravných prostriedkov však prichádza do úvahy len v ojedinelých (výnimočných) prípadoch, keď je zrejmé nielen to, že v pôvodnom konaní došlo k skutkovým, či právnym omylom, ale aj to, že ide o podstatné omyly, ktoré by mohli mať výrazný vplyv na rozhodnutie o vine, či treste. Inštitút obnovy konania nie je možné využiť len preto, že odsúdený

v pôvodnom konaní nevyužil možnosť podať odpor proti trestnému rozkazu, nakoľko inštitút obnovy konania nie je ďalším riadnym opravným prostriedkom, či prostriedkom, ktorým môže odsúdený napraviť svoje skoršie rozhodnutie o vzdaní sa odporu voči trestnému rozkazu.

Prostredníctvom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, sa pritom naprávajú tzv. skutkové omyly, teda omyly, ktoré sa týkajú skutkových okolností, zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný za vinného, teda ide o prípady, keď vyšli najavo nové dôkazy, prípadne ide o dôkazy súdu známe v pôvodnom konaní, avšak prichádza do úvahy ich zásadná zmena (napríklad svedok chce zásadne zmeniť svoju pôvodne usvedčujúcu výpoveď a podobne). Musí ísť však o také nové dôkazy, respektíve zmeny v už vykonaných dôkazoch, ktoré možno označiť za zásadné (podstatné) a ktoré v objektívnej polohe by mohli spôsobiť iné rozhodnutie o vine.

Sťažnostný súd zdôrazňuje, že nové skutočnosti a dôkazy nie sú predmetom povinného zisťovania v konaní o povolení obnovy konania zo strany súdu, ale sú predkladané súdu spoločne s návrhom na obnovu konania k posúdeniu, či ich existencia v prípade pravdivosti môže vyvolať dôvodné pochybnosti o správnosti napadnutého rozhodnutia. Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé samé osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu v pôvodnom konaní neznámymi odôvodniť iné než pôvodné napadnuté právoplatné rozhodnutie, respektíve jeho časť, musí byť zisťovaná porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia s dôkazným významom nových tvrdených skutočností alebo nových navrhnutých dôkazov. Aby mohlo prísť k povoleniu obnovy konania musí byť výsledkom takéhoto skúmania určitý vyšší stupeň pravdepodobnosti, či dôvodný predpoklad pre možnú zmenu rozhodnutia. Na obnovu konania nestačí len nekritické prevzatie tvrdených skutočností, či dôkazov bez ich zhodnotenia vo vzťahu k skutočnostiam a dôkazom, z ktorých vyplynulo pôvodné skutkové zistenie (tento záver vyplýva aj z odbornej literatúry napríklad Š., N.. O. J...: Trestní řád. Komentář. 2. vydání. Praha, C.H.Beck 1997, s. 1297 a nasl.).

Z uvedeného vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy konania nie je povinnosťou súdu napríklad vypočuť svedkov, ktorých vypočutie navrhuje odsúdený a už vôbec nie je povinnosťou súdu opakovať dokazovanie z hlavného pojednávania z pôvodného konania, či prehodnocovať rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní. V konaní o obnove konania teda súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou obvineného (R 35/1988). Povinnosťou súdu v konaní o povolenie obnovy konania je to, aby porovnal dokazovanie vykonané v pôvodnom konaní so skutočnosťami, či dôkazmi, ktoré sú navrhované v konaní o povolenie obnovy konania a zisťoval, či výsledkom tohto porovnania môže byť vznik vyššieho stupňa pravdepodobnosti pre možnú zmenu napadnutého rozhodnutia.

Súd prvého stupňa preto postupoval procesne správne, keď hodnotil (zisťoval) možný význam dôkazov navrhnutých odsúdeným v konaní o povolenie obnovy konania na závery dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní a dospel k záveru, že tu nevzniká žiadna relevantná (podstatná) pochybnosť o tom, že v pôvodnom konaní došlo k takému skutkovému omylu, ktorého náprava by mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Pokiaľ odsúdený v podanej sťažnosti namietal, že k spáchaniu trestnej činnosti sa pri výsluchu dňa 23.04.2018 priznal len z dôvodu zlého psychického stavu, tak krajský súd pripomína, že odsúdený následne v prípravnom konaní vypovedal aj dňa 16.05.2018 a v konaní pred súdom aj dňa 19.06.2018, pričom v oboch prípadoch vypovedal v prítomnosti svojho obhajcu. Odsúdený sa pritom priznal vo všetkých troch svojich výpovediach a popísal rozhodné skutkové okolnosti týkajúce sa toho, že v inkriminovanom čase viedol motorové vozidlo. Odsúdený sa teda priznával k spáchanej trestnej činnosti aj s určitým časovým odstupom od svojej prvotnej výpovedi a to opakovane a preto nie je dôvod pochybovať o tom, že počas trestného stíhania bol v takom zdravotnom stave, ktorý mu neznemožňoval pochopiť čo sa mu kladie za vinu a reprodukovať prežitú skutkovú okolnosť.

Navyše, odsúdenie S. Z. nebolo založené iba na jeho opakovanom priznaní sa, ale bolo podporené aj usvedčujúcimi výpoveďami svedka N. Č., ktorý opakovane vypovedal, že ako príslušník PZ spoločne s kolegom zastavili motorové vozidlo, v ktorom bol iba vodič motorového vozidla, pričom zistili, že má uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá.

Z predmetnej svedeckej výpovede nepochybne vyplýva, že odsúdený viedol v inkriminovanom čase motorové vozidlo a to aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že má uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá. Skutočnosť, že to bol práve odsúdený, ktorý viedol motorové vozidlo teda nebola v pôvodnom konaní sporná a výpovede odsúdeného a svedka sa zhodovali. Svedok N. Č. pritom nemal žiadny dôvod na to, aby vypovedal nepravdivo, respektíve, aby si vymýšľal trestnú činnosť odsúdeného, ak by odsúdený len sedel v odstavenom motorovom vozidle a toto nevedol. Jeho výpoveď nevzbudzuje preto žiadne pochybnosti a svojej vierohodnosti. Vzhľadom k uvedenému nie je nutné vôbec vypočúvať navrhnutého svedka W. F., nakoľko ak by aj potvrdil novú verziu odsúdeného, tak v kontexte dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní (usvedčujúce výpovede odsúdeného a usvedčujúce výpovede svedka) by ani táto nová svedecká výpoveď nemohla reálne spôsobiť iné rozhodnutie vo veci než rozhodnutie odsudzujúce. Napokon, možno oprávnene pochybovať, či skutočne bol svedok W. F. na mieste činu, keď odsúdený tohto svedka nespomenul počas celého trestného stíhania a keď z rozhodných skutkových okolností zistených v pôvodnom konaní je zrejmé, že motorové vozidlo, v ktorom bol zastavený odsúdený bolo v pohybe a jedinou osobou, ktorá v ňom sedela bol práve odsúdený.

Sťažnostný súd uzatvára, že odsúdený v konaní o povolenie obnovy konania neuviedol žiadne skutočnosti, či dôkazy, ktoré by boli spôsobilé vyvolať vyšší stupeň pravdepodobnosti o tom, že v pôvodnom konaní došlo k podstatným skutkovým chybám, ktoré mohli mať reálny vplyv na výrok o vine.

Vzhľadom na uvedené postupoval súd prvého stupňa správne, keď zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, nakoľko neboli zistené žiadne nové skutočnosti, či dôkazy, ktoré by samé osebe, prípadne aj v spojitosti s dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

S poukazom na uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.